

VECKOBLADET

2012:1

120120

VECKOBLADET 2012 AV GÖRAN PERSSON

Dags igen för en ny årgång av Veckobladet. Det brukar vara en av årets höjdpunkter för redaktionen men i år är känslorna mycket blandade. Jag och Veckobladet har sorg som grumlar glädjen av att få sätta igång ett nytt VB år.

Kajsa Theander min mångåriga vän och redaktionskollega avled i söndags. I förra höstens första nummer uttryckte jag mitt hopp om att hon återigen skulle kunna hjälpa till med VB i någon form, men så blev det tyvärr inte. Det känns så tomt i redaktionen, jag kan lite ana hur tomt det måste vara för Per, barnen och alla i hennes familj.

Kajsa var en av VB:s starkaste krafter under många år. Den minnesgode minns hur hon drog igång en kvinnoredaktion då hon tyckte att det blev för mycket "tåg, hus och annat gubbigt" i bladet. Hon deltog som redaktionsmedlem ända tills slutet för papperstidningen.

Sedan jag tog över VB från vänsterpartiet och började styra över publiceringen till nätet har vi jobbat ihop på torsdagkvällarna för att pussla ihop veckans VB-nummer.

Det finns så mycket känslor och så mycket att komma ihåg och berätta om efter alla dessa år men jag stannar här för dagen med ett citat av en av Sveriges bästa sorgeskildrare, "hon fattas mig".

Nedan finns fler minnen av Kajsa att läsa och annat som ni förhoppningsvis längtat efter under en lång och VB-tom julperiod.

Välkomna till den 38:e årgången!

ETT MINNE AV KAJSJA FRÅN GUNNAR STENSSON

Jag tänker på hur mycket Kajsa är en del i mitt - och många - liv. Jag vill berätta ett av de många vardagsminnen som jag har av Kajsa.

Det är i Klostergården en dag i augusti eller september i början av 1980-talet. Kajsa och jag träffas tillfälligt i parken utanför centrum. Jag hade ett par dagar tidigare berättat att min dotter Sara var arbetslös. Hon hade på våren gått ut den tvååriga styr- och regler-linjen på Polhem.

Kajsa säger: Jag har talat med Per om det. Han berättade att det finns ett nytt litet företag som heter Satt Control som behöver folk med sån utbildning. Dem kunde ni kanske höra med.

Sara gjorde det, fick jobbet, fick vänner som hon fortfarande umgås med, fast det lilla företaget köptes upp och arbetsgruppen så småningom splittrades. Hennes liv påverkades positivt för alltid.

Det är typiskt för Kajsa. Vi pratade, hon engagerade sig i problemet, sökte en lösning, pratade med Per och tog upp det med mig nästa gång vi träffades. Och påverkade på det sättet Saras liv.

Kajsa och jag pratade förstås senare om hur bra det hade gått för Sara.

Jag har kvar ett par T-shirts med Satt Controls logga. När jag tar något av dem på mig tänker jag alltid på det lilla mötet för tre decennier sedan.

Tre årtionden har gått, hela tiden med samtal och beslut, privata och politiska, små och stora. Jag kommer alltid att tro att jag kan möta Kajsa utanför centrum eller på någon annan plats i Lund.

VÅRENS CAFÉPROGRAM OCH PROGRAM PÅ TORSDAGSKVÄLLARNA I HELGEANDS FÖRSAMLINGSGÅRD

Nu är det nya tider och nya program i den öppna (aldrig några föränmälningar) verksamheten i Helgeands församling (på Klostergården i Lund) på torsdagarna.

Caféet äger rum 13.00-14.00 i Helgeandsgårdens stora sal.

Kvällsprogrammet börjar klockan 19.00 och slutar i allmänhet runt 21 (undantaget är 12 april då vi både ser film och har en inledning om den. Då slutar vi 22.00). De äger rum i Helgeandsgårdens bibliotek (samtalen) eller dess stora sal (filmerna).

Café Torsdag 26 januari 13.00

Representanter för Kvinnojouren i Lund, som funnits i drygt 30 år, berättar om hur man arbetar för att hjälpa, skydda och stötta misshandlade och hotade kvinnor och deras barn.

Torsdagskväll 26 januari i Helgeand 19.00

Boksamtal. Mörkerseende av Philip Yancey

Var är Gud när det gör ont? Om han är god, varför visar han sig inte tydligare när han behövs? Hur gör vi för att behålla tron när allt vacklar?

Frågorna är tidlösa. Philip Yanceys bok Mörkerseende tar ett konkret grepp på dem. Yancey läser bibeln från Första Mosebok till Uppenbarelseboken och granskar hur Gud uppenbarat sig för sitt folk, och hur vi tagit emot honom.

[Hela vårens caféprogram »](#)

[Hela vårens kvällsprogram »](#)

"TIDEN INNE FÖR SVERIGE ATT ERKÄNNA PALESTINA SOM STAT"

skriver Centerns utrikespolitiska talesperson Kerstin Lundgren i en debattartikel i DN 15/1. "För att tydliggöra att både palestinier och israeler har samma rätt till en egen stat måste nu fler EU-stater erkänna Palestina."

Det betyder att det nu finns en majoritet i riksdagen för ett erkännande av Palestina.

PRESSGRANNAR

Presidentvalskampanjen i USA

"Årets startfält, beklämmande i sin reaktionära torftighet, är den definitiva bekräftelsen på republikanernas förvandling till ett extremt och fördummat högerparti som har mer gemensamt med Jimmie Åkesson än med Abraham Lincoln."

Per T Ohlsson 8/1 2012

LÄSVÄRT OM LIVET I GAZA AV TJATTE HEDLUND

Hej alla vänner av en rättvis Palestinsk-Israelisk fred!

Här är en skildring från en av Ship to Gazas passagerare som tillbringade en vecka i Gaza i nov 2011, Erik Helgeson, hamnarbetare i Göteborg.

Den innehåller oxå en läsvärd kort historik över Palestinas och Gazas moderna historia. Blockadbrytarhälsningar

Rapport från Gaza en reseskildring från november 2011 av *Erik Helgeson*

[Läs Eriks rapport från Gaza »](#)

SVANTE NORDIN OCH "DE VÄLDIGA IMMIGRATIONSSTRÖMMARNA"

AV GUNNAR STENSSON

1977 satt Svante Nordin liksom jag i VPK Lunds styrelse. Svante opponerade mot att majoriteten i Lund ville bryta VPK:s band med SUKP, Sovjetunionens kommunistiska parti.

Som alltid var han logisk och välartikulerad när han i Veckobladet framförde sin ståndpunkt. Han utgick från principen om den "demokratiska centralismen". När

partikongressen har fattat ett politiskt beslut är partimedlemmarna förpliktade att kämpa för det. Lägre partiorgan är förpliktade att lyda högre partiorgan.

Eftersom Lunds kritik mot SUKP var oförenlig med VPK:s ståndpunkt innebar den ett brott mot den demokratiska centralismen.

Nordins uppfattning delades av partiledningen som då och då skickade ned delegationer för att med lock och pock tala Lund till rätta.

Decennier har gått sedan Svante Nordin helt stilla lämnade VPK och blev professor, men när jag någon enstaka gång med års mellanrum träffar honom på gatan hälsar vi vänligt på varandra.

Den reaktionära, men resursstarka, tidskriften Axess publicerade nyligen en artikel av Svante Nordin under rubriken "En intellektuell revolution". Artikeln är präglad av samma logik och tydlighet som resonemanget om den demokratiska centralismen för 35 år sedan.

Svante Nordin inleder med tesen att "de senaste årtiondenas invandring till Sverige inneburit en revolution utan egentliga tidigare motstycken i vår historia". Den "massiva invandringen" har inneburit ekonomisk, politisk och inte minst intellektuell revolution.

För att spåra denna revolution använder han sig av Nordisk Familjebok från 1910, Svensk uppslagsbok från 1955 och Nationalencyklopedin från 1990-talet.

Han konstaterar att termen "invandrare" medvetet valdes som ersättning för det negativt laddade ordet "utlänning". Tidigare utlänningsutredningar avlöstes 1968 av en invandrarutredning som skulle omforma utlänningspolitiken till en framtida invandrapolitik. Utlänningskommissionen ersattes av Invandrarverket.

Där hittade professor Svante Nordin alltså sin revolution.

Nu har "själva idén om Sverige och svensk kultur blivit så problematisk att man numera bara vågar tala om "svensk kultur" inom citattecken", suckar han.

Svante Nordin irriterar sig särskilt på begreppet "mångkulturalism". "(Det har) kommit att bli ett yrkande på att se Sverige som ett hemvist för alla kulturer i lika utsträckning utom möjligen den svenska, som förmodas inte existera."

Detta hotar demokrati, åsiktsfrihet, tolerans och sekularism liksom "värden som gäller familj, barnuppfostran eller kvinnans ställning". Svante Nordin betecknar sin hållning som liberal.

Med gillande hänvisar han till George Bush och de neokonservativa i USA som hävdade att demokratins värden är universella och globalt giltiga och menade att "demokratins borde genomföras även i den muslimska världen, där den dittills haft föga utrymme".

Artikeln slutar med att Nordin konstaterar att "De väldiga immigrationsströmmarna bidrar till att samma problem ställs internt i varje land i västvärlden. Nationalstatens (och för svenskt vidkommande "folkhemmets") idé utsätts för ett allt hårdare tryck. Därav debatten om multikulti."

Svante Nordin tecknar alltså med akademisk stringens samma världsbild som Kent Ekeröth, Anders Breivik, Sverigedemokraterna, Dansk folkeparti och de högerextrema partierna i Europa och USA.

Den världsbilden har djupa rötter i Lund. Den 6 mars 1939 ställde sig Lunds studenter vid ett stort möte i AF-borgen bakom följande ord: **"I anslutning härtill vill vi emellertid fastställa, att en invandring som medför att främmande element upptas i vårt folk, framstår för oss som skadlig och inför framtiden ohållbar."**

Daniel Suhonen, chefredaktör på den socialdemokratiska idétidskriften Tiden, tar professor Svante Nordins ställningstagande seriöst och anklagar honom i en debattartikel i Sydsvenskan för att ”låna sin auktoritet åt att ge en intellektuell ram åt islamofobin” och förespråka en världsbild som liknar Breiviks.

Sydsvenskans Mats Skogkär upprörs. Den 10 januari publiceras hans artikel ”Farliga ord” på ledarsidan. Den innehåller inget avståndstagande från Nordins ”utlännings”-fientlighet. I stället raljerar Skogkär över den antirasistiska rörelsens ”tröstlösa tröskande av negerbollar och kinapuffar”. (Artikeln är illustrerad med en färgbild av en kinapuff).

Daniel Suhonen döms ut som ”skolgårdsmobbare”. Hans kritiska artikel avfärdas. ”Så argumenterar en man utan argument. Så spårar debatten ur innan den har börjat. Mönstret är välbekant. Alltför välbekant.” Orden faller tillbaka på Mats Skogkär själv.

Den nynazistiska ”Tidningen REALISTEN” välkomnar Svante Nordins Axess-artikel och publicerar den på samma sida som en positiv recension av en bok som omvärderar de i Sverige spridda ”fördomarna om Hitlers nazistregim”. Tidningens redaktion känner igen en meningsfrände.

DET NYA SAMHÄLLET AV ERIK KÅGSTRÖM

5. Ojämlighet och luftkonditionering

I dag hyllar jag en turk som sett ljuset. Kemal Dervis verkade tidigare i Världsbanken och är nu vice president i den aktade tankesmedjan Brookings i Washington.

I en artikel i ”Project Syndicate” säger Dervis att den ökande ekonomiska ojämlikheten i alla länder är en viktig orsak till den finansiella krisen. När lönerna inte räcker till för allt som produceras blir det ingen ekonomisk tillväxt om inte många – individer och stater – ”lever över sina förhållanden” och konsumerar för lånade pengar. Följden blir ackumulation av obetalbara skulder och finanskris.

I en rapport inför årets Världsekonometiskt Forums möte i Davos senare i januari har experter gjort en bedömning av 50 olika risker inom ekonomi, miljö, geopolitik, samhälle och teknik (DN 120112). Där bedöms ett omfattande finansiellt sammanbrott som den farligaste risken som dock inte bedöms vara så stor. ”Troligast är i stället att inkomstklyftorna ökar kraftigt, vilket leder till växande sociala spänningar”. Att det skulle föreligga något samband mellan dessa två risker antyds dock inte. Men där vet Veckobladets läsare numera bättre.

Jag har länge väntat på att någon ekonomisk auktoritet skulle hävda att ökad ekonomisk jämlikhet skulle kunna vara en lösning på den ekonomiska krisen. Och äntligen har det hänt. Inte oväntat är det Joseph Stiglitz i en artikel i Project Syndicate som också publicerats i den engelska tidningen Guardian (12.1). Efter att ha gjort en dyster prognos för världsekonomin under 2012 säger att det också finns goda nyheter. Att ta itu med de långsiktiga problemen med global temperaturstegring skulle minska de kortsiktiga problemen. En mera progressiv beskattning innebärande en omfördelning av inkomst från toppen till mitten och botten skulle minska ojämlikheten och öka sysselsättningen genom ökad total efterfrågan. Högre skatter på de rikaste skulle skapa resurser för att satsa på investeringar som syftar till att motverka

klimatehotet.

Tyvärr, säger Stiglitz, är en sådan politik otänkbar på båda sidor av Atlanten, särskilt i USA. I stället blir det en politik som innebär ekonomisk åtstramning med ökande ekonomisk ojämlikhet och tuffare regler för bankernas utlåning. Sammantaget betyder det recession och -läge för den vänster i Europa som tyvärr är svag och splittrad, och saknar idéer som kan lyfta. Men det ska vi ändra på. Hur? Jag börjar med att skriva ett brev till Jonas Sjöstedt om den makroekonomiska betydelsen av ekonomisk ojämlikhet. Vad gör du?

När det gäller eCat har fortfarande ingen köpare/användare framträtt offentligt och redovisat hur apparaten fungerar men Mario Rossi ångar på. I höst skall han tillverka och distribuera en miljon 10-20 kW eCat Home. De skall ge värme och luftkonditionering och vara förberedda (retrofitted) för elproduktion när den tekniken blir klar. Priset har sänkts till 1 000 – 1 500 dollar. Rossi har etablerat samarbete med det amerikanska företaget "National Instruments" som också är leverantör av utrustning till Cern-laboratoriet. Robotar kommer att tillverka eCat Home.

MED JONAS SJÖSTEDT SLÅR VÄGVAL VÄNSTER IGENOM I V AV GUNNAR STENSSON

Jag vill inte vara med i ett parti som kallar sig kommunistiskt, säger Jonas Sjöström som 1990 medverkade i den av Ulf Nymark och andra initierade kampen för att stryka k-et i Vpk.

När traditionalisterna återinförde begreppet kommunism som ett centralt värdeord på den entusiastiskt tillbakasträvande kongressen i Växjö 2000 - inledningen till partiets kräftgång - valde Jonas Sjöstedt att ansluta sig till förnyarna i Vägval Vänster.

Nu vill han göra Vänsterpartiet till Sveriges främsta miljöparti, återupprätta klimatinvesteringsprogrammet, satsa på järnvägarna, koppla samman den ekonomiska politiken med klimatpolitiken, förkorta arbetstiden och förstatliga skolan som genom Ylva Johanssons svek kommunaliserades när Göran Persson behövde spara. Beslutet om förstatligandet togs med röstsiffrorna 125-87.

Partiets bredare politiska inriktning och uttryckliga målsättning att komma i regeringsställning 2014, kanske rentav växa till att bli det största rödgröna partiet, ger V chansen att åter nå upp till till de höga valresultaten under Gudrun Schyman på 1990-talet.

Jonas Sjöstedt hoppas på 15 procent. Ett starkt vänsterparti kan komma att vitalisera och radikaliserar såväl S som MP.

NYGAMMALT AV LUCIFER

Så har då Vänsterpartiet äntligen fått en ny partiordförande, efter ett antal förlorade år. Men allt är naturligtvis inte Lars Ohlys fel. Han svarade mot och bars fram av en våg av nyortodoxi eller vad man ska kalla det och den var förvisso väl företrädd i våra trakter. Det berättas från kongressen i Uppsala att cirka hälften av rösterna från Skånedlegationen gick till Dinamarca och det finns nog ingen anledning att tro att de kamraterna i första hand drevs av feministisk glöd.

Det sades en del egendomligheter av kommentatorerna i media i anslutning till Ohlys avgång. T.ex. påstods det att han hade enat partiet. Ja, i så fall i den meningen att ett antal av våra bästa och mest erfarna kamrater lämnade partiet eller passiviserades. Och att alla spår av den tidigare splittringen nu skulle vara borta? Tja, i Lund har vi två vänsterpartier med i huvudsak samma politik. De båda samarbetar förvisso väl i den praktiska politiken men folk i stan är ju förbryllade, inte bara inför valen: Behövs det två partier? Ja, tidigare kanske, men väl inte längre?

Sjöstedt och Juholt

Jonas Sjöstedt har öppnat bra och tycks ju nu fungera som politisk spjutspets för den breda vänstern, vilket förstås av de borgerliga kommentatorerna i press, radio och teve betraktas som ett problem för socialdemokratin. De tycks föreställa sig att vi sitter och gottar oss åt Juholts problem och att det handlar om ett nollsummespel mellan S och V. Så är det inte. Vi i den röda och gröna gruppen behöver ett starkt S. Sjösteds framträdande stärker hela vår grupp – människor är inte så enkelspåriga och partitrogna som många föreställer sig. Jag minns ju fortfarande från 80-talet i Lund när jag träffade gediget borgerligt universitetsfolk som berättade att de i valet röstat på V kommunalt men på M till riksdagen.

Vad gäller Juholt är det plågsamt att bevittna den halvårslånga kampanjen mot honom i media. Den sista veckan har den arbetat upp sig till lynchstämning och det ger naturligtvis resultat både in i socialdemokratin och hos människor på gatan. Jag är ingen stor beundrare av Juholt – i försvarsberedningen var han med och sålde ut det svenska försvaret med bergrum, kalsonglager och allt och det var kortsiktigt och ett gigantiskt slöseri med skattebetalarnas pengar. Och inte blir man muntrare över att höra att han till förtrogen har valt Urban Ahlin som såvitt jag kan bedöma redan är med i Nato. Jag har lättare att ha överseende med Juholts småtjafs och slarvighet. Han är ju en utomordentlig talare och agitator. Men det är kanske Greider som har rätt: efter en sådan mediakampanj är han väl körd.

Livsstilen på Södermalm

Bengt Ohlsson, en stockholmsförfattare, som ska ha fått ett litterärt pris för sin verksamhet, lever sitt liv på Söder i Stockholm, i de trakter som bland hippa stockholmare kallas SoFo, söder om Folkungagatan. Det är en allusion på SoHo, South of Houston Street, en del av Manhattan som sedan några år anses vara den häftigaste stadsdelen i New York. I trakten av Nytorget ansamlas kulturarbetare, eller i varje fall deras *hangarounds*, mediamänniskor, reklamfolk etc. och dricker, ja i huvudsak cafélatte har jag förstått. Som så ofta i urbana sammanhang har det blivit till en subkultur, en krets av människor som tänker och pratar på ungefär samma sätt. Utan tvivel anser sig många där vara allmänt ”vänster”. Men jag tror liksom inte att de har gjort så mycket politiskt arbete som t.ex. att bära affischtavlor eller dela ut valmaterial. Man kan snarare säga att de odlar en livsstil.

Nu hade det varit trevligt att kunna säga att sådant är oss helt främmande, men så väl är det inte. Vi kan alla attrahera av att tillhöra ett innegång och lägga oss till med dess jargong och attityder. Hur som helst har jag stor förståelse för att någon som vistats mycket i dessa kretsar blir trött på alltihop och känner behov av att ta avstånd vilket Bengt Ohlsson gjort över ett antal sidor i DN (4 januari) och fråga om all kultur måste vara vänster. Det är ingen lysande text, men den ligger nog rätt i tidsandan.

Vem har makten?

Ohlsson gör upp med den kulturvänster i vars kretsar han rört sig och han har fått överväldigande bifall när han talar om hur en maktgrupp tvingar honom och andra medlemmar av verklighetens folk att gå på experimentteater och liknande. För en känslig och modemedveten person som Ohlsson som (tills nu) inte vågat säga nej till sin omgivning blir det hela till ett pågående övergrepp från en överlägsen styrka.

Vi som bara går på experimentteater om och när vi själva vill skulle väl invända att makten inte precis ligger hos vänstern. Den politiska makten i USA, Europa, Sverige, Stockholm, Skåne, Lund är överallt i händerna på högern. Makten över medierna: i dagstidningarna, i veckotidningarna, i radio och TV ligger om inte direkt hos högern så i varje fall hos borgerligheten. Makten över arbetsplatserna ligger hos kapitalägarna, makten över rikedomarna, konsumtionen, husen, marken etc. finns hos borgarna. Fälten och skogarna runt omkring oss ägs sedan hundratals år av feodaltherrar.

Hur är det i Lund?

Det är möjligt att det kan vara jobbigt att röra sig kring Nytorget på Söder, men hur är det kring Biblioteksgatan och Stureplan? Och vi som bor i Lund känner oss inte precis pressade av kulturmarxisterna. Här härskar moderaterna, understödda av ett folkparti som har lämnat allt samröre med socialliberala traditioner. Mats Helmfrid (m) tycks känna sig alltmer säker i sadeln. Nu skulle här tillsättas en ny kommundirektör. Det var sjuttio sökande, varav sex valdes för att utfrågas och möta politikerna. Planen var att Helmfrid(m) och Almgren (s) ensamma skulle få välja kandidat. Mats Ohlsson(v) ville låta Tove Klette (fp) och Emma Berginger (mp) också vara med. OK, sa Helmfrid, Tove Klette kan få vara med, men inte Berginger. Alltså finns det bara ett namn att välja. Borgarna har visat var makten ligger.

Lund är en genomborgerlig stad med makt och ägande i fasta borgerliga händer, från Tetrakoncernen till universitetet. Det är tur att vi i vänstern har vår envishet och vårt goda humör annars skulle vi väl ha kastat in handduken för länge sen.

Favorit i repris.

Ni kanske såg att en simbassäng har öppnats i Högevallsbadet härom veckan. Men vad som inte uppmärksammades var att hoppbassängen också invigdes. Vi har inte varit där själva, men en korrespondent berättar att det var kommunstyrelsen som invigde genom att under glada rop hoppa från högsta trampolinen. Det var imponerande, men lite förbryllande så kommunalråden Helmfrid (m) och Wallin (m) tillfrågades hur det var. De svarade enstämmigt: "Det är jättehärligt! Och det kommer att bli ännu roligare när de släpper på vattnet." Och där lämnar vi kommunens ledande män men påminner oss vagt att vi har hört det här förr.

MODERATORDFÖRANDE VILL STYRA STADSBYGGNADSKONTORETS INFORMATION TILL LUNDABORNA AV ULF N

Byggnadsnämndens ordförande, moderaten Christer Wallin, har reagerat surt och häftigt på att socialdemokraterna haft ett möte på Norra Fäladen där tjänstemän från Stadsbyggnadskontoret medverkat. Mötet handlade om borgarnas planer på att bygga bostäder i Borgarparken. Wallin gillar inte att tjänstemän utan hans kontroll informerar om aktuella

planer. Med anledning av detta har DV, MP och S i slutet av december lämnat in en skrivelse till Byggnadsnämnden i vilket de tre partierna (V ville inte stödja skrivelsen) bland annat tillbakavisar Wallins påståenden om att nämnden måste ge tillstånd för tjänstemännen att informera. Vidare vill de tre partierna att nämnden uttalar sitt förtroende tjänstemännens förmåga att själva avgöra när och om man har möjlighet att medverka med information. Nedan följer skrivelsen i sin helhet.

Insändare i Sydsvenskan

Byggnadsnämndens ordförande Christer Wallin uttalar sig i en insändare i Sydsvenska Dagbladet den 14 december som om det skulle finnas en regel som stipulerar att politiska partier inte får inbjuda Stadsbyggnadskontorets tjänstemän till möten utan att först få nämndens tillstånd. Uttalandet innebär därmed också ett ifrågasättande av tjänstemännens förmåga att själva bedöma vilka informationsmöten man kan och vill delta i.

Finns inga regler

Så vitt oss är bekant har Byggnadsnämnden inte beslutat om regler som tvingar partier och andra icke-kommunala organisationer att tillfråga nämnden om Stadsbyggnadskontorets tjänstemäns medverkan vid informationsmöten som rör frågor inom nämndens ansvarsområde.

Förtroende för tjänstemännens omdöme

För att inga oklarheter ska råda beträffande Byggnadsnämndens inställning till Stadsbyggnadskontorets kontakter med lundaborna, deras politiska partier och övriga föreningar föreslår vi nämnden att uttala

att nämnden finner det angeläget att Stadsbyggnadskontoret så långt arbetsbelastning och resurser medger i frågor som rör Byggnadsnämndens verksamhetsområde medverkar i informationsmöten där ideella föreningar, politiska partier och andra medborgerliga sammanslutningar bjuder in Stadsbyggnadskontorets sakkunniga personal

att Stadsbyggnadskontorets tjänstemän har nämndens fulla förtroende att själva avgöra vilka informationsmöten man har resurser och möjlighet att medverka vid i syfte att informera om kontorets och nämndens verksamhet.

30 – TIMMARSVECKAN AV SVEN-HUGO MATTSSON

Mellan 50-talet och fram till 70 – talet sänkte vi veckoarbetstiden från 48 till 40 timmar. Vi fick allt fler semesterdagar. Vi fick studieledighetslagen, förtroendepersonlagen och föräldraledigheten blev längre. Vi sänkte dessutom pensionsåldern från 67 till 65 år. Allt detta innebar att den enskilde individen kunde sänka sin arbetstid ungefär 25–30 %.

Att göra detta innebar inte några större problem och jag kan inte komma ihåg att det fanns någon större opposition mot det, det var ju under en Fälldinregering som pensionsåldern sänktes. Förutsättningarna var goda, produktivitetsökningen var stor, vi kunde genomföra allt detta med bibehållen eller tom ökad reallön. Kvinnor gick ut i arbetslivet allt mer.

Som jag minns det, fanns en självklarhet i att vi skulle gå vidare med ytterligare förkortningar. Hade någon, i början av 80-talet, påstått att vi de närmaste 30 åren inte skulle spräcka 40-timmarveckan, hade denne inte blivit trodd.

Misstaget

Så gjorde vänstern ett misstag, när man i slutet av 70-talet krävde 30-timmarsvecka, inte sällan med kravet på bibehållen lön. Visst, det fanns så klart i kravet att det var på sikt, men det upplevdes trots allt som ett gigantiskt överbud. För de som är motståndare till sänkt arbetstid är det enkelt att argumentera emot, matematiskt skulle det kosta företagen 33 % mer. Om man är motståndare behöver man ju inte tala om fördelarna med en 30-timmarsvecka.

Att vänstern gjorde det här misstaget kan trots allt förklaras. Det fanns en eufori i frågan, vi hade sänkt arbetstiden kraftigt och de som tyckte att vi nu hade chansen att byta ut produktivitetsökning mot lägre arbetstid istället för allt fler prylar, kände helt enkelt optimism. Vi hade det materiellt bra redan då, för 30 år sedan, och miljödebatten fanns i hög grad då också. Men vi gjorde ett misstag.

38 timmar

Vi har nu en god lärdom, vi lär av historien, vad kravet på 30-timmarsvecka har inneburit. Vi har inte fått en minut mer i sänkning. När nu Vänsterpartiet går ut med samma krav år 2012 så kan man vara säker på en sak, vi kommer inte på lång tid att få någon arbetstidsförkortning. Jodå, kravet är fortfarande att det skall genomföras på sikt, men min fråga är: varför inte kräva, förslagsvis, 38-timmar inom låt säga tre år. Detta är ett fullt realistiskt förslag! När politiken föreslår en förkortning måste man också ta fram en pengapåse, att bara kräva utan att visa hur finansieringen skall gå till är bara ett slag i luften.

Tillsammans med vem?

Nu tror jag inte man får en majoritet ens för ett så modest förslag som 38 timmar. Visserligen finns förutsättningarna, vi har fortfarande en mäktig produktivitetsökning. Många av våra tjänster gör vi direkt genom datorerna, köper biljetter, skickar räkningar och vi scannar själv in våra varor. Runt omkring syns det tydligt att allt sker effektivare. Vi har fortfarande tillväxt och i en debatt om sänkt arbetstid kan vi föra fram den massarbetslöshet vi har, självklart ger en arbetsminskning fler jobb. Förmodligen skulle man få med sig Miljöpartiet. Men S, som är ett uttalat tillväxtparti, är inte alls intresserade. ”Hela politiken ska gå ut på att fler skall arbeta mera”, som Ylva Johansson har uttryckt det. Men här finns trots allt en chans, det ligger inom räckhåll att V och Mp, tillsammans, blir större än S. I det läget kan man kanske få igenom en rödgrön uppgörelse på minskad arbetstid. Men då måste förslaget vara modest och det måste finnas en finansiering.

Annars står vi där med 40-timmarsveckan för evigt!

DET UPPENBARA AV GUNNAR STENSSON

Privatiseringen. Den kommersiella och politiska förljugenheten. Carema Care.
Friskolekoncernerna. Skatteparadisen.

”Vilket barn som helst som har följt årets julkalender kan se hur tätt förbundet politikens tillväxtmantra är med missförhållandena.” Julia Svenasaon, Sydsvenskan 29/12 2011.

Vilken pensionär som helst som lyssnat på Sven Wollters högläsning i SR av Dickens ”A Christmas Carol” kan inse hur ”economic man” förgiftar samhällsklimatet och sin egen personlighet.

Vilken tv-tittare som helst som sett Frank Capras "Livet är underbart" förstår hur vinstinriktad kapitalism (precis som i verkligheten) kan föröda en hel stad (jfr Lunds giriga hyresvärdar som nyss drivit bort Pocketbokhandeln, Ris & Curry (månadshyra 27 000) och KÖKS EL-expo på Stora Södergatan, en av stans mångsidigaste butiker.)

Så varför inte dra slutsatserna. Sviker de vuxna får vi hoppas på barnen.

OM SVTs VISNING AV FILMEN GAZAS TÅRAR OCH SYNEN PÅ OPARTISKHET OCH SAKLIGHET AV TJATTE HEDLUND

Enligt Världen idag skriver en av anmälarna av Gazas tårar till Granskningsnämnden:

"Detta torde bryta mot kraven på opartiskhet och saktighet då den israeliska synen inte på något sätt kom till tals i filmen, som därutöver även lämnades helt utan uppföljande inslag om de israeliska synpunkterna."

I en debattartikel på Newsmill skriver Lisa Abramowicz på Svensk Israel-information om varför hon är en av dem som anmält sändningen. "Man kan visa ett vinklat inslag i ett kontroversiellt ämne men då ska de anklagade få komma till tals, alternativt ska inslaget balanseras av andra, kompletterande perspektiv och fakta. Det har inte SVT gjort. Vad jag vet så planeras det inte heller."

Om man skulle tillämpa ovanstående resonemang vid rapportering, beskrivning och eller dokumentering av olika slag av våldsövergrepp som sker mot oskyldiga offer, så skulle förövarna alltid ha rätt att komma till tals med sina synpunkter på varför de gjort som de gjort emot offren.

Det skulle bli innebära att när det berättas om massakern på bland annat Utöya så skulle vi låta mördaren Anders Behring Breivik ha rätt att komma till tals.

Eller varje gång vi berättar eller visar dokumentärer om Förintelsen så skulle vi låta de Nazistiska förövarna få komma till tals med sin version.

Frågan är om Lisa Abramowicz är beredd att ge utrymme på Svensk Israel-informations hemsida åt de som skjuter raketer mot Israel så att de får ge **sin** syn på saken. Eller kanske till och med låta exempelvis Hamas få berätta sin syn på den israeliska ockupationen.

Att vara opartisk innebär att inte ta ställning för någondera part inget annat. Det har SVT inte gjort i frågan om visningen av Gazas tårar. Sakligheten ligger i att det är offren som berättar vad de upplevt.

Israels blockad mot Gaza är stats-terrorism!

Stoppa terrorismen - Bryt blockaden!

Stöd Ship to Gaza Pg 463 59 - 6

ETT ÅR MED SVERIGEDEMOKRATERNA AV STIG HENRIKSSON

I valet 2010 var det första gången Sverige-Demokraterna på bred front klev in Västmanlands beslutande församlingar. 20 mandat i kommunerna och fyra i landstinget. Tidigare har de ibland blivit invalda, men den aktivitet som förmärkts har mest handlat om att till varje pris försöka få ut partistödet trots att man vare sig haft företrädare eller någon lokal organisation.

I Hallstahammar hade man dock listproblem som av en tidning sammanfattades som att "en taxirånare ut – urkunds förfalskare in". Bägge var alltså dömda för respektive brott.

Men nu är alltså mandatperiodens första år till ända och det kan vara intressant att se vad som hänt lokalt och regionalt.

I hälften av de kommuner som SD fick mandat för första gången 2010 har man inte lagt en enda motion. En tredjedel av motionerna som lämnats in har varit sk cirkulärmotioner.

Allt kan inte partiet lastas för. T ex i en Dalakommun kuppade två grova brottslingar in sig som ersättare i kommunfullmäktige.

Annat försöker man ta itu med. En ledamot i Trollhättans fullmäktige uteslöts ur partiet för att ha kallat romer för "gräshoppor" och hävdade att en del invandrare har "en aggressiv gen".

Huruvida fd ordföranden för SD i Örebro län är kvar i partiet vet jag inte. Han står åtalad för misshandel, ofredande och hets mot folkgrupp men har hittills framgångsrikt undvikit att komma till rättegången.

Hittills har minst 17 personer som valts in i Västmanlands kommuner på Sverigedemokraternas mandat, avsagt sig sina platser. Det finns avhopp också inom andra partier. Men SD har flest i länet.

Tomma stolar har partiet nu i Arboga, Köping, Hallstahammar och Surahammar. Men i praktiken handlar det om fler eftersom en del som valts in inte varit på ett enda möte. Sådana exempel finns i Norberg och Köping.

I Kungsör fick SD två mandat och därigenom två ersättarplatser. Efter avhopp finns nu bara en ordinarie kvar; Albin Tapper. Han har dock inte besvärat sig med att delta på några fullmäktigemöten överhuvtaget.

I Skinnskatteberg däremot har ledamoten Petri Ojala närvarat vid nära nog samtliga möten, dock bara ett besök i talarstolen, men utan att ha framställt något eget förslag ens i frågan om att ta emot ensamkommande flyktingbarn.

I Hallstahammar menar SD:s fullmäktige- ledamot Ove Grandin att partidistriktet ägnar sig åt fusk med det lokala partistödet när ombudsmannen för att få ut pengarna skrivit falska intyg om att lokala möten har hållits. Endast ett av partiets två mandat har en innehavare och även han har endast deltagit på ca hälften av KF-mötena. Och nu även hoppat av partiet.

I Norberg står stolen tom då man hade anmält en person till listan som överhuvudtaget inte existerade.

I Arboga besätter Mattias Söderström platsen. Han har aldrig varit i talarstolen, avstår ofta från att delta i beslut och har inte lämnat in någon motion eller annat.

I Köping fick man hela tre mandat, men där har en person bevistat ett möte och därefter står platserna tomma.

I Surahammar hoppade Nina Lisberger-Broström av sitt uppdrag bl a pga fåtalsväldet inom partiet och risken att bli utesluten om man kritiserar sitt parti. Platsen står nu tom.

I Västerås har de tragikomiska turerna kring SD varit många. Med sina tre mandat fick man en vågmästarroll i Sveriges femte största stad. Men en invald Sverigedemokrat visade sig ha en misshandelsdom gentemot sin flickvän så Joachim Löfgren uteslöts, fortsätter som politisk vilde då han känner stort stöd från övriga i SD-gruppen. Problemet är dock att resten av gruppen, de två som är kvar, inte kan samarbeta. Bl a uppbär ledamoten John Bergström ett månatligt arvode som politisk sekreterare för att serva sina partikamrater – något den andre ledamoten inte alls känner till. För att sitta både i Västerås kommunfullmäktige och landstinget, som John Bergström gör, så måste man vara skriven i kommunen resp landstinget i fråga. John Bergström är skriven på en adress i Västerås hos sin partikamrat och hennes pappa där ingen sett till honom. Medan däremot han har jobb i Märsta, sitt namn på dörren till en lägenhet i Stockholm, tre barn med sin exfru. Det senaste dock fött ett halvår efter skilsmässan vilket John Bergström förklarar för VLT med att ”folk får barn här och där”. Att det är ett snärjigt liv förstår man då han åkte fast i en poliskontroll körandes 190 km/timmen.

I Fagersta har SD halverats sedan valet då ledamoten Karl Staaf lämnat partiet men sitter kvar som politisk vilde.

I Landstinget uppstår det problem. Dels pga att ovan nämnde Karl Staaf också har en plats där, nu som vilde och att John Bergström med sina trassliga bosättningsförhållanden har en annat av de fyra mandat SD erövrat väljarnas förtroende för att inneha. Dels för lite egenartade förslag som att tillstyrka att kommunerna ska ta över hemsjukvården, men avstyrka att de ska få med några pengar för att sköta verksamheten.

Sedan finns det säkert både kommuner och inte minst enskilda ledamöter för SD som gör ett gott arbete utifrån sina förutsättningar och uppfattningar. Men man kan ändå se att det finns ett visst mönster som går igen ganska ofta. Trots att partiet är det som pratar mest om lag och ordning är det påfallande många som varit eller rent av är i klammeri med rättvisan. Inte sällan för ganska grova brott. Trots att man är ganska flitig kritiker av politiker som skor sig på systemet, så har striderna inte minst förra mandatperioden varit många i kommunerna för att få ut partistöd trots att man varken besatt platser eller haft någon lokal aktivitet. Man hoppar också av sina uppdrag betydligt oftare än invalda för övriga partier. Men det är inte, som man ibland vill göra gällande från SD, hot och våld som är orsaken. Det är oftare att man antingen blivit invald mot sin vilja, att man tröttnat på partiets toppstyrning eller andra interna skäl.

Sammfattningsvis kan man ju inte begära för mycket av ett ganska litet utkantsparti. Men att företrädarna avhåller sig från brottslighet, deltar i möten och det politiska vardagsarbetet och inte bara intresserar sig för partistödet – det är nog minimikrav som inte minst Sverigedemokraternas väljare rimligen ställer på sina förtroendevalda representanter.

JUBILAREN GUANTÁNAMO AV ANDERS DAVIDSON

Den 11 januari 2002 invigde president George W Bush ett fångläger i Guantánamo. Inte är det något att fira. Tio år är lång tid för ett fångläger som aldrig borde ha funnits. Moraliskt går fånglägret aldrig att försvara, men att avskaffa det är lättare sagt än gjort. Tyvärr har livskraften varit betydande. President Barack Obama gav det tolv månader.

Sammanlagt har 779 personer förts till Guantánamo. Nu sitter 171 kvar, i varierande grad av juridiskt limbo.

En del väntar på rättegång, andra anses för farliga för att släppas men kan inte åtalas på grund av brist på bevis eller för mycket misshandel och tortyr.

Ett land som betar sig så framstår inte som rättvisans och demokratins högborg.

Sverige sluter upp i kriget mot terrorismen. I ett sådant skymningsläge får abstrakta konstruktioner inte stå i vägen. Varje krig kräver offer. Oavsiktliga offer: vad betyder mänskliga rättigheter när din dotter, din syster och mor våldtagits!?

Den 11 september 2001 våldtog de demokratin.

Sverige sluter upp bakom rättvisans och demokratins högborg – USA. (Om vi kunnat hade vi ogillat Guantánamo på facebook – men det kan man faktiskt inte! Du är väl inte mot rättvisa, tycker du demokrati är dåligt!?)

Resonemanget är inte glasklart men enkelt.

Svaret behöver inte vara mer komplicerat: Stäng Guantánamo och ta hem de svenska soldaterna!

Sedan kan vi börja snacka alternativ!

PALESTINIERNAS FORTSÄTTER KAMPEN I FN FÖR MÄNSKLIGA OCH NATIONELLA RÄTTIGHETER AV GUNNAR STENSSON

Meningen med FN och det system av internationella organ och konventioner som byggdes upp efter andra världskriget är att lösa konflikter och garantera de mänskliga och medborgerliga rättigheterna överallt på jorden.

Det tog palestinierna fasta på när Mahmoud Abbas, sedan de decennielånga bilaterala förhandlingsförsöken med Israel visat sig ofruktbara, inledde ansträngningarna att uppnå FN-medlemskap för Palestina.

USA lyckades tillfälligt stoppa de palestinska strävandena genom att hota med veto i FN:s säkerhetsråd. Men det internationella stödet för Palestina var överväldigande. En stor framgång var invalet i Unesco i oktober 2011.

I samband med den framgången gick palestinierna med på att göra ett uppehåll i den diplomatiska kampen i FN under tre månader för att ge utrymme för bilaterala förhandlingar med Israel.

Den 26 januari går moratoriet ut. Ingenting har uppnåtts. Israel har fortsatt att utvidga de illegala bosättningarna i östra Jerusalem och Västbanken och förstärka armén.

Palestina återupptar den diplomatiska offensiven.

Man kommer att begära att FN:s säkerhetsråd fördömer bosättningarna och riktar internationella sanktioner mot Israel. Alla säkerhetsrådets medlemmar utom USA väntas rösta för resolutionen.

Man uppmanar internationella brottsdomstolen i Haag att ta upp Israels krigsförbrytelser i

Gaza 2008-09.

Man kräver att den fjärde Geneve-konventionens förbud mot att bygga nya samhällen och fördriva befolkningen i ockuperade territorier ska tillämpas på Västbanken.

Man begär att FN:s generalförsamling sänder en undersökningskommission till Västbanken för att utreda bosättningarna.

Man fortsätter ansträngningarna att uppnå FN-medlemskap eller, i händelse av ett amerikanskt veto i säkerhetsrådet, status som ickemedlemsstat i FN:s generalförsamling.

Man organiserar massdemonstrationer på Västbanken som en del av en folklig ickevåldsresning för att rikta världens uppmärksamhet mot den israeliska ockupationen.

Samtidigt pågår i Israel en debatt om Israels framtid. Det finns röster som uttalar farhågor för att den långsiktiga palestinska målsättningen är att skapa en binationell stat: Palestina/Israel.

Den fortsatta utbyggnaden av de israeliska bosättningarna på Västbanken ökar risken för en sådan utveckling.

Slutsatsen blir att en tydlig och hållbar tvåstatslösning är enda möjligheten att upprätthålla ett Israel med judisk identitet.

Det förutsätter en politik som ger rimliga förutsättningar för att bygga en fungerande palestinsk stat vid sidan av Israel. Ett nödvändigt steg blir då är att ge upp de israeliska bosättningarna på Västbanken och i östra Jerusalem.

Judisk identitet är en komplicerad fråga. Under hela hösten har de ultraortodoxa judarna drivit en kampanj för att öka sitt inflytande. De har alltid åtnjutit ett antal privilegier som befrielse från värnplikt och stöd för egna skolor och institutioner.

Den aktuella kampanjen har handlat om att tvinga kvinnor att hålla sig borta från gatornas trottoarer och förvisa dem till särskilda avdelningar i bussar ungefär som i de amerikanska sydstaterna före den medborgarrättskampanj där Rosa Parks var en föregångsgestalt.

Än mer absurda ter sig försöken att förhindra kvinnor från att över huvud taget sjunga offentligt.

De ultraortodoxa fundamentalisterna är en växande minoritet som nu omfattar tio procent av den israeliska befolkningen.

Kenneth Hermele uppmärksammar konflikten i en artikel i Sydsvenskan den 10/1. ”Nu försöker de förvandla hela Israel till vad som i praktiken blir ett ultraortodoxt getto”, skriver han. ”Israel kommer snart att vara ett land som faller sönder i tre sinsemellan stridande delar. Från ett getto till tre.”

VB kommer fortsätta att följa den politiska utvecklingen och debatten i Palestina och Israel. Våren lovar att bli händelserik.

JONAS SJÖSTEDT – OCH SEN DÅ? AV STIG HENRIKSSON

Det tillhör både charmen och förbannelsen med att vara vänsterpartist att partiledarvalet efter Lars Ohly nästintill blir en nagelbitare. Sällan har väl ett parti haft en så klart lysande stjärna att välja oavsett om man ser till Jonas Sjöstedts kunskaper, mediala framtoning, personliga egenskaper eller arbetsförmåga. Inget ont om det övriga startfältet, men det är nog bara i

Vänsterpartiet som tvekan uppstår mellan Majstorovic´ och Zlatan.

Till skillnad från Zlatan (och Carl Bildt) – och för att låna en bild av Lena Andersson – så sprider inte Sjöstedt någon auktoritär gas omkring sig som förlamar omgivningen. I den bästa av världar kan han komma längre än sina företrädare. Om Gudrun Schyman skulle liknas vid en idrott så skulle det kanske vara skridskoprinsessan. En individuell sport som kräver oerhört mycket av utövaren, men också med ett skimmer av glitter och glamour för att maskera den brutalt hårda ansträngningen.

I brist på valframgångar att berömma Ohly för har man fokuserat på att han i alla fall lämnar ifrån sig ett mer enigt parti än det han tog över. Ja, nog är det tystare i leden och man går mer i takt idag. Men priset har varit högt; så många har tröttnat och tystnat eller helt enkelt bytt parti under dessa sju svåra år. Allt medan väljarna övergivit partiet i snabb takt. Underförstått att om Jonas Sjöstedt inte hade dribblats bort när det begav sig, så hade partiet varit fortsatt splittrat? Det vore intressant att se argumentationen bakom detta antagande.

Men visst hart det varit mera lagspel med Ohly än med Schyman. Men inte har det besekrat motståndare eller hänfört publiken. Lite tråkstämpel. Ungefär som en vaktparad där alla visserligen går i takt och gör samma sak samtidigt, men särskilt upplyftande blir det inte.

Måste vi som tycker om det gemensamma ägandet, agerandet och arbetet vara låsta till den sortens massrörelser? Min bestämda uppfattning är att så måste det alls inte vara! Idealet för ett modernt Vänsterparti är varken den individuella stjärnan vi alla ska applådera eller militärparadens gråa tristess. Nej, det är snarare det väl samspelade fotbollslaget där alla arbetar för ett gemensamt mål, men med tillvaratagande av varje individs spetskompetens.

Nu är Jonas Sjöstedt vald till kapten och hur bör då det närmaste laget, partistyrelsen, se ut? Ja, den ena ytterligheten är att bara välja sjöstedtianer. (Hur nu dessa ser ut.) Den föredömligt öppna processen innebär alltid en riskfaktor med ett "race to the mitten". För att vara valbar – i partiet nota bene - slipas kanterna av, ibland så väl att skillnaden mellan kandidaterna reduceras till ålder, kön och etnicitet.

Den andra är något slags maktbalans. Eftersom det finns en liten kvardröjande misstanke om att Sjöstedt skulle vara någon slags förnyare, så ska PS balansera detta med en mer konservativ linje. Enligt min analogi är bägge synsätten lika fel. En partistyrelse ska innehålla hela partiets politiska bredd, men med en majoritet som harmonierar med partiledarvalet. Dvs vare sig Högsta Sovjets påbjudna enighet eller USA:s maktbalansteori med den politiska förlamning blockerande maktinstanser skapar. Hur ser då valberedningens förslag ut? Ja, såvitt jag på lite magert underlag kan bedöma är det nog mer åt maktbalanshållet valberedningens förslag pekar. Så frågan är hur Vänsterpartiets Obama ska klara samarbetet med kongressen?

Nyckelfrågan, som jag uppfattar det, är att klara seglatsen mellan systemförändringens Skylla och den politiska verklighetens Karybdis. Dvs, det är inte svårt att formulera en systemförändrande politik. Det är svårare, men alls inte omöjligt, att uttrycka en något så när

gemensam röd-grön ekonomisk politik som kan framstå som regeringsfälig. Men att klara bägge dessa ting kräver definitivt en större plattform än 5-6%.

Och för att göra problemet än snårigare; det är svårt att utan att ha formulerat denna tulipanos och dessutom lyckats kommunicera den, växa från det bottenläge(?) partiet nu befinner sig på. Men å andra sidan; när om inte nu ska ett systemförändrande, grönt vänsterparti kunna växa?

Socialdemokraterna irrar omkring i det politiska landskapet, Europrojektet ligger i dödsryckningar och kapitalismen som sådan är illa beryktad från Wall Street till Koppargården. Miljöproblematiken kräver drakoniska åtgärder som bara stater i samarbete kan ta ansvar för.

Vänsterpartiet har med nöd och näppe kvalificerat sig till slutspelet en riksdagsperiod till. Med Sjöstedt som kapten borde man klara gruppspellet; dvs lyfta sig från den stora klungan som harvar kring 5-6%. Och hur är det man brukar säga? Väl i slutspel – då kan vi gå hur långt som helst!

Stig Henriksson, Fagersta

"Du måste vara den förändring du önskar se i världen."

Mahatma Gandhi

KULTURTIPS

Ursäkta, räknas mitt piano som handbagage?

På Palladium 20 januari kl. 19.30

[Läs mer »](#)

Den förtrollade ön

Direktsänt från The Met på Biograf Spegeln 21 januari. Repris 22 januari.

Direktsänt från The Met på Kino i Lund 21 januari. Repris 29 och 30 januari.

Lör 21 jan kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Elektra

Elektra är ett psykologiskt familjedrama där heder, besatthet, hat och kärlek duggar tätt i kulisserna. Spelas 31 december- 29 februari på Månteatern i Lund.

Lör 21 jan kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Jazz Party

Lunds internationella Jazz Party 2012, på AF-Borgen 21 januari kl 17:30.

[Läs mer »](#)

The Blanks

på Palladium 25 januari kl 19:30.

[Läs mer »](#)

The Master Musicians of Jajouka Led by Bachir Attar

på Inkonst 25 januari kl 19:00.

[Läs mer »](#)

FAITH

Dansföreställning om en flicka och hennes drömmar.

På Lunds Stadsteater den 26 januari kl 19:00. [Läs mer »](#)

Midnattsdopp - Ribersborgs kallbadhus

Årets första Midnattsdopp på Ribersborgs kallbadhus den 27 januari kl 19:30.

[Läs mer »](#)

Hela kulturcentralens [program »](#)